

Пригоди Лапунчика та Хрюндика
Людмила Борисовна Волок

Лапунчик – маленьке зайченятко, що живе у величезному казковому лісі. Його товариш – кругленький смугастий кабанець Хрюндик. У житті цих двох чимало чого відбувається вперше: вони разом втрапляють у халепи, знаходять нових друзів і поринають у веселі пригоди. Ця добра і весела повчальна книжечка розрахована для дітей молодшого віку і чудово підійде для захопливого сімейного читання.

Людмила Волок

Пригоди Лапунчика та Хрюндика

Як Лапунчик втрапив у халепу

У величезному казковому, прекрасному, густому лісі, де зустрічалися і непролазні хащі, і світлі галявини з яскравими квітами і запашними травами, жив собі Лапунчик.

Лапунчик був маленьким зайченятком, але не таким, як усі маленькі зайченятка. Ми думаємо, зайченятка – вони які? Пухнасті. Ласкаві. Слухняні. Трохи боязкі. Їх хочеться захищати, обіймати і пестити.

Але Лапунчик був не таким. Він був – тримайтеся, бо про таких зайців ви ще не чули! – Лапунчик був розбишакою. На нього іноді хотілося накричати (що, ніде правди діти, таки дійсно траплялося). А часом Лапунчик міг утнути таке, що його хотілося навіть вперішити чимось, що потрапить під руку – особливо матусі Зайчисі. Втім, на щастя, такого не траплялося, бо матуся Лапунчика дуже любила. Але захищати, обіймати й пестити його здебільшого хотілося тоді, коли Лапунчик, вдосталь набігавшись і напустувавшись, солодко засинав у своєму ліжечку.

З того самого часу, як Лапунчик став підростати і досліджувати світ навколо, не стало спокою у дружній заячій родині. Була вона чималенькою: мама Зайчиха, тато Заець, старший брат Лапунчика – Зайко, та старша сестра Лапунчика – Заюня. Лапунчика навіть назвали саме так, а не якимось Зайченятком чи Зайчиськом, бо всі сподівалися, що мале ростиме винятково лагідним і спокійним створінням. Та, як ми знаємо, сталося інакше. Іноді рідні сердилися на Лапунчика і сварили його. Тоді Лапунчик сумував і думав, що його ніхто не любить. Але то було неправдою – і зрозумів це Лапунчик якраз у той день, коли сталася халепа.

Старший брат Зайко часто повторював:

- Лапунчику, не бешкетуй, а то втрапиш у халепу!

Лапунчик його слухав і починав уявляти, що ж таке халепа, бо слово це було зайченяткові незнайомим. А запитати, що воно значить, Лапунчик соромився (бо ж такі круті зайченята все на світі знають!). Тому зрештою йому це дивовижне слово почало уявлятися чимось таким смачненьким, як капуста. І уявлялося навіть більше: що мчить він по лісовій хаші, й раптом потрапляє на вели-и-и-ку галявину, повну цієї смачної халепа (ну зовсім як повну смачної капустки!). І на слова Зайка малий лише всміхався.

Аж одного погожого серпневого дня гуляв собі Лапунчик лісом. І побачив прямо перед собою здоровенного дуба з розлогим, густим гіллям, що починалося мало не біля самісінької землі. То Лапунчик і подумав: чому б не спробувати на дуба залізти?

То й що з того, що зайці по деревах не лазять!

А треба сказати, що Лапунчик вже пробував видертися на берізку, яка росте поруч із заячою норкою. Та його зняла з першої ж гілочки Зайня, яка тільки-но повернулася додому з прогулянки та й побачила таку нісенітницю: її братик пробує забратися на березу. Аж очам своїм не повірила. Тоді вона хутенько підхопила зайченя на руки і сказала:

- Лапунчику, запам'ятай: зайці по деревах не лазять! Зрозумів?

Лапунчик кивнув головою на знак згоди. Він зрозумів. Але ж то не означало, що пообіцяв більше ніколи-ніколи не пробувати. Може, зайці й не лазять. Але ж Лапунчикові кортіло спробувати!

І ось він стояв навпроти здоровецького дуба і аж жмурився від того, як йому хотілося на того дуба видертися. Та стати першим зайчиськом, що подолав висоту та видерся на дерево.

Недовго думаючи, Лапунчик взявся лапами за нижню гілочку, підтягнувся і заліз. Тоді - на другу, третю. Четверта далася трохи важче, бо вже було високувато. Та зайченя не здавалося, і поволеньки просувалося нагору.

Лихо сталося, коли десь на чотирнадцятій гілочці Лапунчик глянув униз. Йому стало так страшно, як тоді, коли у травні була блискавка з громом, і він аж трусився з переляку.

А тут він навіть і труситися не міг, бо боявся впасти.

Тож Лапунчик на тій гілці просто завмер, бо лізти далі вже не смів - так було йому страшно.

А тим часом до того ж самого дуба хутенько чимчикував на своїх коротеньких ніжках маленький кругленький смугастий кабанець Хрюндик. І треба сказати, що Хрюндик теж не вирізнявся слухняним і спокійним норовом. Ось як тепер: хіба він послухався маму Хрюню, яка строго наказала не ходити самому по ті смачнющі жолудці, якими вони вчора ласували? Ні. Хіба він послухався тата Хрюна, який взагалі наказав не виходити за огорожу біля їхнього дому? Ні.

Замість того, щоб гарненько собі гратися у дворі, доки тато з мамою повернуться з поживними корінцями додому, він утік!

Тільки-но батьки зникли у лісі, Хрюндик теж за ворота – і до дуба! Вірніше, до жолудців. Жолудців нападало багато, і Хрюндик, тихенько повискуючи від задоволення, почав розкошувати, наминаючи їх один за одним. Та так голосно і смачно хрумкотів, що розбудив їжачка. Той спав, згорнувшись у клубочок, на запашному дубовому листячку.

Їжачок прокинувся, потягнувся, встав – і потрапив прямо під ноги Хрюндику. Хрюндик з переляку аж кувікнув. Отак: ку-ві-і-і-і-і! А Лапунчик, що вже заляк на своїй гілці, теж з переляку розчепив лапи – та й гепнувся прямісінько на Хрюндика.

Хрюндик перелякався не на жарт. Бо не могло бути жолудів такого розміру. А то, мабуть, щось страшне і хиже. І Хрюндик вирішив утікати.

Поросятко помчало швидше вітру – через ліс, через хащі, через галявинки з яскравими квітами. А Лапунчик, вчепившись лапами у боки поросятка, тримався з усіх сил, щоб з нього не впасти.

Таж Лапунчик мчав собі верхи і мовчав. А от Хрюндик верещав що є сили, і рохкав, та ще й кувікав. Отак: рох-рох! Куві-і-і-і! Рох!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22075531&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.